

библиотека
НЕРА
чита за
BAS

ON-LINE > www.alnari.rs
MAIL TO > office@alnari.rs

Naziv originala:
Chris Bradford
YOUNG SAMURAI: The Way of the Dragon

Copyright © by Chris Bradford, 2010
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2011

ISBN 978-86-7710-634-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

MLADI
SAMURAJ
PUT ZMAJA

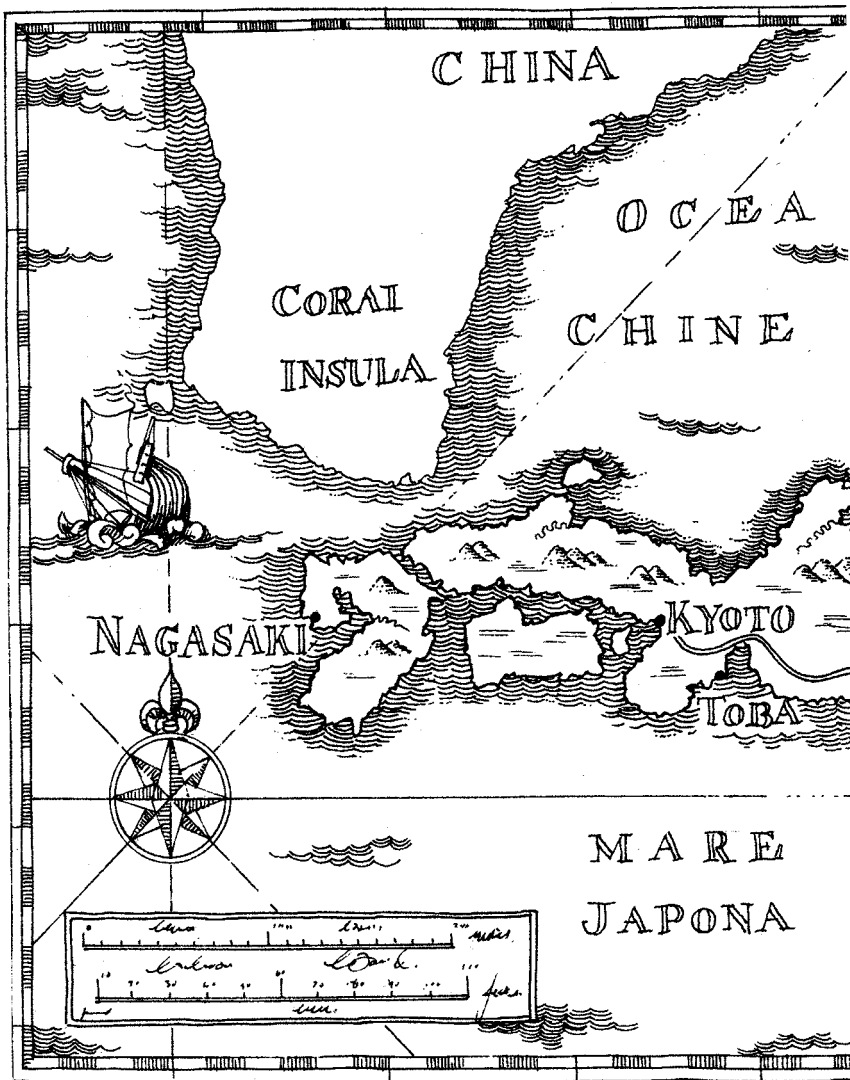
KRIS BREFDORD

Preveo Vladan Stojanović

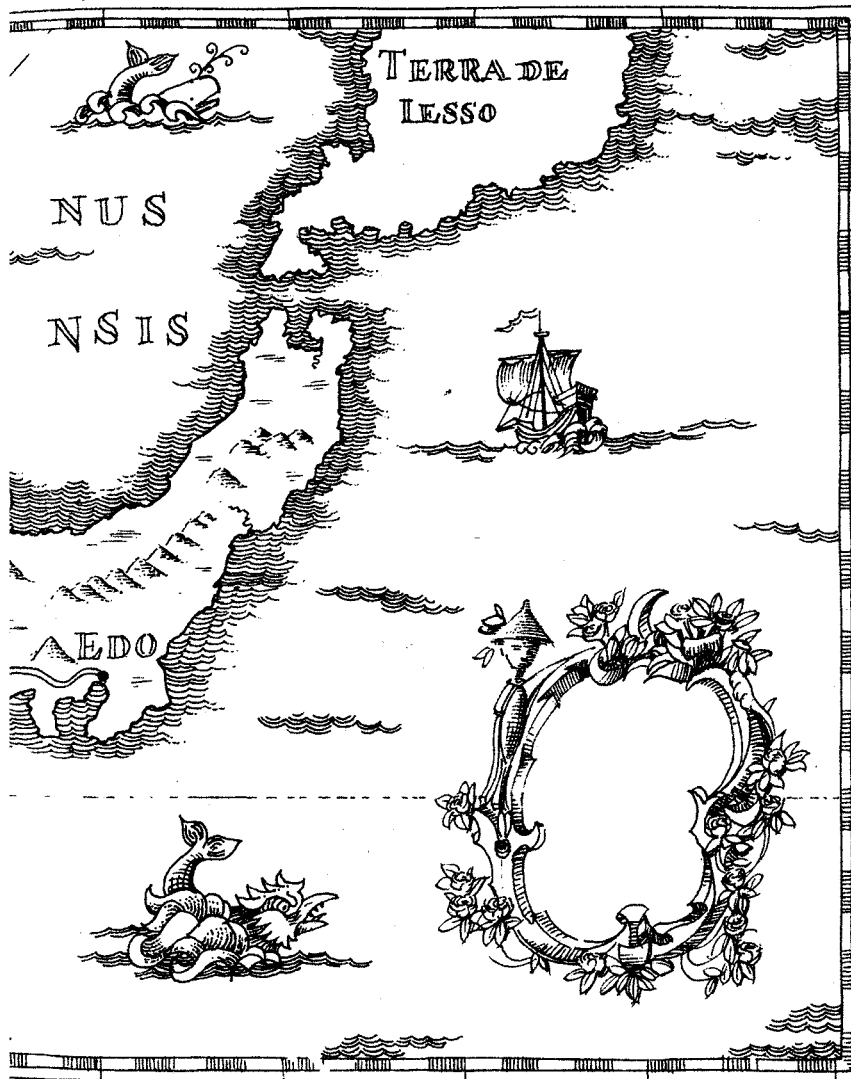

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

PUT ZA TOKAIDO

Za moju suprugu Saru

UVOD

PLAĆENI UBICA

Japan, jun 1613. godine

Plaćeni ubica je skakao s krova na krov, tiho kao sen.

Nindža je savladao jarak, pod okriljem tame. Uzverao se uza spoljnji zid i zašao duboko unutar zamka. Njegov cilj je bio središnja kula, upečatljivo utvrđenje od osam spratova, u srcu zamka koji je slovio za nepristupačan i neosvojiv.

Izbegavanje stražare na spoljnjim zidovima se pokazalo kao jednostavan zadatak. Samuraji su u vreloj večeri, bez povetarca, više brinuli o svojoj udobnosti, nego o sigurnosti *daimja*. Vojnici su bili nemarni i zbog preovlađujućeg predubedenja da je zamak neosvojiv. Ko bi se usudio da provali u ovakvu utvrdu?

Plaćenom ubici će biti najteže da prodre u središnju kulu. *Daimjovi* telohranitelji neće biti tako nepažljivi. Nindža je do kraja iscrpeo mogućnosti koje su mu pružali krovovi pomoćnih zgrada. Morao je da pređe preko brisanog prostora, da bi se domogao kamene građevine.

Skočio je s krova i krenuo rubom dvorišta. Zaklanjao se iza stabala šljiva i *sakure*. Nečujno se prikradao kroz čajni vrt u kojem se

nalazilo okruglo jezerce. Dokopao se kućice iznad bunara, i kada je začuo korake samurajske patrole sakrio se unutra.

Patrola je prošla, i nindža je jurnuo preko dvorišta, ka kuli. Vešto se penjao uz kameni temelj ogromne građevine, prijanjajući uz nju kao crni gušter. Brzo je stigao do četvrtog sprata. Kliznuo je unutra, kroz otvoren prozor.

Znao je tačno kuda ide. Tapkao je kroz mračni hodnik, prošavši pored nekoliko *šodži* vrata. Skrenuo je desno i krenuo ka drvenim stepenicama. Hteo je da se popne, kad se stražar iznenada pojavio na vrhu stepeništa.

Nindža se utopio u senke, kao pramičak crnog dima. Crna *šinobi šozuku* odežda činila ga je nevidljivim. Hitro je potegao *tanto* nož, spremajući se da prereže vrat *daimjovom* telohranitelju.

Stražar je sišao niza stepenice i prošao pored njega, nesvestan blizine smrti. Ubica mu je poštedeo život, zato što nije hteo da oda svoje prisustvo. Vratio je nož u korice, čim je telohranitelj zašao za ugao hodnika. Popeo se uza stepenice i zakoračio na peti sprat.

Kroz tanki papirni *šodži* je video svetlucanje dve sveće u pomrčini. Malčice je odškrinuo vrata i provirio kroz uzani otvor. Jedan čovek je klečao ispred oltara, u molitvi. U sobi nije bilo čuvara.

Plaćeni ubica je kliznuo u odaju.

Kad se našao nadomak *daimja*, izvadio je iz torbice za pojasom četvrtast predmet, obmotan nauljenom kožom. Položio ga je, uz laki naklon, na pod pored velikodostojnika koji se molio.

„Bilo je krajnje vreme“, progundā moćnik.

Podigao je paket i skinuo omot. Pred njim je bila pohabana knjiga u kožnom povezu.

„*Priručnik!*“, izustio je, milujući omot. Otvorio je knjigu. Razgledao je morske mape, zapise o okeanima, plimama, osekama, oznake strana sveta i sazvežđa. „Konačno smo došli u posed onoga što nam pripada. Kad samo pomislim da su sva blaga sveta u mojim rukama. Tajne okeana pripadaju našem narodu. Pomoći će nam da zagospodarimo svetskim trgovačkim putevima. Naše je božansko pravo da vladamo morima.“

Položio je priručnik na oltar. „Šta je bilo s dečakom?“, pitao je, leđima okrenut nindži. „Da li je mrtav?“

„Nije.“

„Zašto nije? Dao sam precizna i nedvosmislena naređenja.“

„Dobro vam je poznato da je samuraj Masamoto učio dečaka putu ratnika“, objasnio je nindža. „Dečak je znatno napredovao. Pokazao se izuzetno ... otpornim.“

„Otpornim? Da li hoćeš da kažeš da je običan dečak porazio velikog Dokugan Rjua?“

Smaragdnozeleno oko nindže je gnevno zaiskrilo zbog moćnikovog podsmeha. Hteo je da mu skrši vrat, ali se prisetio da još nije isplaćen za krađu priručnika. Moraće da pričeka na to zadovoljstvo.

„Uposlio sam te, zato što si po opštem mišljenju najbolji i najnemilosrdniji“, nastavio je moćnik. „Da li sam pogrešio, Zmajevu Oko? Zašto ga nisi ubio?“

„Mogao bi vam biti od koristi.“

Uticajni čovek se okrenuo. Lice mu je ostalo u senci.

„Šta bih ja želeo od Džeka Flečera?“

„Priručnik je šifrovan. Samo dečak zna ključ.“

„Otkud ti to znaš?“, upita ga moćnik, s prizvukom zabrinutosti u glasu. „Da li si pokušao da razbiješ šifru?“

„Naravno“, odvratio je nindža. „Smatrao sam da je mudro da proverim sadržaj knjige, posle greške s portugalskim rečnikom.“

„I koliko si uspeo u tome?“, pitao je moćnik.

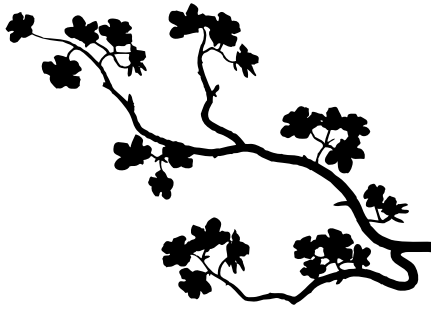
„Malo toga sam postigao. Posao se pokazao mnogo zahtevnijim no što sam očekivao, zbog mešavine portugalskog i engleskog.“

„To nije važno. Šifra neće predstavljati problem“, reče moćnik, očigledno zadovoljan zbog nindžinog neuspeha. „Držim franjevačkog kaluđera u tamnici. Poznaje matematiku i oba jezika. Baciće se na posao i na sam pomen slobode.“

„Šta ćemo s *gajdžinom*?“, upita Zmajevu Oko.

„Okončaćeš misiju kad šifra bude provaljena“, rekao je moćnik. Okrenuo se i kleknuo ispred oltara. „Ubićeš ga.“

ŠTAKA

Krv je bubnjala u Džekovim ušima. Srce mu je žestoko tuklo, a pluća vapila za kiseonikom, ali nije mogao da stane.

Trčao je kroz bambusovu šumu. Zaobilazio je debele stabljike koje su štrčale kao koščati prsti u lavirintu punom maslinastozelelog lišća.

„Gde je nestao?“ čuo je povik iza sebe.

Nije prestao da trči. Neće odustati od potere, uprkos tome što su mu mišići negodovali.

Plaćeni ubica, nindža Zmajevo Oko, progonio ga je otkad je stigao u Japan na brodu *Aleksandrija*, koji se nasukao na japansku obalu. Nindža je napao brod i ubio njegovog oca. Sledio je Džeka po čitavom Japanu. Lovio ga je sve dok nije uspeo da ukrade dragoceni priručnik njegovog oca.

Mladi samuraj je rešio da pronađe nindžu i povrati priručnik.

„Izgubili smo ga!“, s nevericom je uzvratio drugi glas.

Džek je usporio. Oprezno se obazirao oko sebe. Njegovi prijatelji su imali pravo. Čovek kojeg su progonili nestao je u gustom zelenilu.

Jamato i Akiko su ga sustigli. Devojčica je morala da sedne, da bi se odmorila. Još se nije u potpunosti oporavila od trovanja. Potera ju je dobroano iscrpla. Njen beli ten je izgubio sjaj, koža joj je potamnela, a podočnjaci su se nazirali ispod prelepih očiju.

Džeka je mučila griza savesti. Akiko mu nije ništa prebacivala, iako je on bio razlog njenih nevolja. Pokušao je da sakrije priručnik u dvorcu *daimja* Takatomija, gospodara provincije Kjoto. Mislio je da je to najbezbednije mesto, ali se grdno prevario. Zmajevo Oko je provalio u zamak, Akiko je gotovo stradala, pokušavajući da ga spase, a život *daimja* Takatomija je bio ugrožen.

„Kako je mogao da nam pobegne?“, čudio se Jamato, naslonjen na svoju *bo* palicu. Trudio se da povрати dah. „Čovek je bogalj!“

„Sigurno nas je obmanuo“, reče Džek. Okretao se u mestu, pretražujući šumu. „Možda se vratio istim putem.“

Znao je da su njegovi prijatelji jednako rešeni da uhvate begunca. Zmajevo Oko je pre četiri godine ubio Jamatovog starijeg brata, Tena.

„Ne mogu da verujem da je ukrao Akikoin biser!“, povikao je Jamato i besno šutnuo obližnji bambus. Kriknuo je od bola, kad je udario u stabljiku koja je bila tvrda poput kamena.

Na ovaj vatreni izliv svog rođaka Akiko je uzdahnula i zakolultala očima. „Ne brini“, rekla je, dok je vezivala kosu u rep, pošto joj se nekoliko dugih, crnih uvojaka rasulo tokom potere, „imam ih još mnogo.“

„Nije u tome stvar. Ukrao je biser, a mi nismo dobili nikakav podatak.“

Džek je delio Jamatovo mišljenje. Zbog toga su i zapucali u pobrđe planine Iga. Izbačeni su iz samurajske škole zato što su ugrozili bezbednost *daimja* Takatomija. Poslali su ih Akikoinoj majci u Tobu, dok ne donesu odluku o njihovoj sudbini. Kumasana, samuraj koji ih je pratio, pao je s konja i iščašio rame. Morali su da se zaustave u Kamejama, dok se ne oporavi. Tamo su i čuli, od putujućeg trgovca, da se neki bogalj po imenu Oroči hvali da poznaje ozloglašenog nindžu Zmajevo Oko. Selo Kabuto, gde je

navodno živeo Oroči, nije bilo daleko, pa su se njih troje zaputili da ga pronađu.

Džek se nadao da će, ako pronađu Oročija, možda otkriti jazbinu Zmajevog Oka. Onda bi o tome obavestili Jamatovog oca, Masamota Takešija, i to bi ga moglo dovesti do očevog priručnika. Molio se da dobije priliku da se, sa svojim prijateljima, iskupi u očima legendarnog mačevaoca, koji bi ih mogao pozvati da se vrate u *Niten Iči Rju* i nastave obuku za samuraje.

Ispostavilo se se da je Kabuto samo skupina seljačkih koliba oko raskrsnice. Neugledna seoska krčma je ukazivala gostoprinstvo malobrojnim putnicima koji bi skrenuli s drumu za Tokaido, na putu ka zamku Ueno.

U tom svratištu su našli Oročija.

Kada je Džek ušao u kafanu s prijateljima, zavladao je tišina. Njegova pojava je svuda izazivala uzbuđenje, pogotovo izvan Kjota, gde stranci nisu bili česta pojava. Crnokosi i tamnooki Japanci su se svuda čudili njegovoj gustoj plavoj kosi i nebeskoplavim očima. Džek je, iako je nedavno napunio četrnaest godina, visinom i telesnom snagom nadmašivao veliki broj nižih japanskih muškaraca. To je izazivalo dodatne probleme. Japanci su ispoljavali sumnjičavost i strah u njegovom prisustvu, tim pre što se Džek odevao i ponašao kao samurajski ratnik.

Osvrnuo se oko sebe. Krčma je više ličila na kockarnicu, nego na drumsko svratište. Gosti su bacali kockice i igrali karte na niskim stolovima, lepljivim od prosutog *sakea*. Trgovci, lutajući samuraji i seljaci posmatrali su pridošlice ispod oka. Kada je Akiko ušla začuo se odobravajući muški žamor, i Džek je zapazio da u krčmi nema žena, izuzev sluškinje u čošku.

Trojka je prišla baru, praćena pogledima prisutnih.

„Oprostite?“, Jamato se obratio vlasniku, zdepastom muškarcu krupnih, mesnatih ruku. „Znate li gde možemo naći Oroči-sana?“

Krupni krčmar je nešto progundao i pokazao glavom u pravcu najdaljeg ugla. U oskudno osvetljenoj niši sedeo je neki pogrbljeni čovek, s drvenom štakom pored sebe.

„Možemo li da popričamo s vama?“, pitao je Jamato, kad su se približili niši.

„Možete, ako ste spremni da platite piće“, procedi nepoznati. Odmerio ih je od glave do pete, pokušavajući da shvati šta tako otmen dečak iz samurajskog staleža radi s lepticom i strancem u zloglasnom svratištu.

„Mislim da jesmo“, odvrati Jamato, uz učtiv naklon.

„U tom slučaju ste dobrodošlo društvo. Čak i *gajdzin*.“

Džek nije obraćao pažnju na pogrđni naziv. Bogalj im je jedini trag, i zbog toga im je neophodan. Činjenica da Oroči ne zna da on tečno govori japanski može im samo koristiti.

Čovek je podigao izobličenu levicu i mahnuo krčmaru da donese *sake*. Kada je Oroči naručio piće, postalo jasno da je prihvatio svoja tri gosta, i razgovor i kockanje su se nastavili.

Džek, Akiko i Jamato su seli skrštenih nogu s druge strane niskog stola. Služavka je donela veliku bocu *sakea* i jednu šoljicu. Udaljila se čim je Jamato izmirio račun.

„Moram da se izvinim zbog groznih manira“, Oroči se obratio Akiko, žalobnim glasom. Pokazao je na štokavu desnu nogu, opruženu na jastuku. Golo stopalo se lepo videlo. „Ne želim da vas vređam, ali, znate, ja sam bogalj od rođenja.“

„To nije problem“, odvratila je i nasula piće Oročiju, kao što su običaji nalagali.

Bogalj je podigao šoljicu zdravom rukom i ispraznio je u jednom gutljaju. Akiko ju je ponovo napunila.

„Potrebne su nam informacije o kretanju Dokugan Rjua“, rekla je tiho Akiko, dok je Oroči posezao za šoljicom.

Oročijeva ruka je načas zadrhtala, kad je devojka pomenula Zmajevu Oko. Dohvatio je šoljicu i iskapio njen sadržaj.

„Ovaj *sake* je grozan!“, žalio se. Glasno je kašljao, lupajući se po prsima. „To što vas zanima košta mnogo više od jedne boce pića.“

Značajno je pogledao Jamata, dok mu je Akiko punila šoljicu. Dečak je shvatio o čemu se radi. Klimnuo je saputnici. Skinula je

krupni, mlečnobeli biser s rukava kimona. Spustila ga je na sto, ispred Oročija.

„Ovaj biser će biti više nego dovoljna nadoknada za vaš trud“, reče Jamato.

Bogaljeve oči pohlepno zaiskriše pri pogledu na biser. Osvrnuo se po odaji, da bi se uverio da ih niko ne posmatra. Bio je zadovoljan onim što je video. Njegov osmeh je bio izobličen, kao i obogaljena ruka.

Posegnuo je za biserom.

Jamato ga je hitro šćepao za zglob.

„Obično plaćam po isporuci robe“, napomenuo je dečak.

„Naravno“, složio se Oroči i povukao ruku. Prošaptao je, „Da sam na vašem mestu posetio bih selo...“

Zvono je zazvonilo kada su se *šodži* vrata otvorila, propuštajući dvojicu pridošlica. Oroči je začutao. Sačekao je da novi gosti sednu za šank. Jedan od njih je mahnuo krčmaru. Džek je primećio da nema mali prst.

„Nastavite“, požurivao ga je Jamato.

Oroči je delovao odsutno. Brzo je usmerio pažnju na biser.

„Pa... molim vas da me izvinite? Više sila, znate“, rekao je i dohvatio štaku. „Potrebno mi je izvesno vreme da stignem donde. Moram da krenem na prvi nagoveštaj potrebe. Siguran sam da me razumete.“ Pokušao je da ustane. Pao je preko stola i oborio bocu *sakea*. Pirinčano vino se prosulo po stolu.

„Ova slabost u nozi je zaista nepodnošljiva“, promrmljao je, kao da se izvinjava. „Ubrzo ću se vratiti. Devojko, počisti nered!“

Othramao je do zadnjih vrata. Služavka je požurila do njihovog stola i počela da raščišćava nered. Džek je uočio da nešto nedostaje.

„Gde je biser?“

Pogledali su na pod. Zgledali su se u čudu, kad su shvatili šta se desilo. Prepredeni bogalj ga je ukrao!

Potrčali su ka zadnjim vratima.

Oročija nije bilo na vidiku. Akiko je prva ugledala siluetu koja je nestajala u bambusovoj šumi, iza krčme. Oroči je bio iznenađujuće okretan. Izgubio se u gustišu, pre no što je iko od njih stigao do ivice šume. Pošli su za njim. Dali su se u trk ... Činilo se da je lopov nestao bez traga.

„Da li si čuo?“, reče Akiko, prekinuvši Džekovu potragu za Oročijem.

„Šta je trebalo da čujem?“, pitao je Džek.

„Psst, slušaj!“

Ućutali su se.

Lišće je šuštalo u visokim krošnjama. Bio je to blag zvuk, sličan udaru talasa o obalu. Spokojni šumor lišća narušavala je škripa bambusovih stabljika koje se su se trljale jedna o drugu. Džek nije uspeo da ulovi nijedan neobičan zvuk.

„Zar ne čuješ?“, prošaptala je, „zadrži vazduh.“

Izmenjali su poglede, zatvorenih usta.

I dalje se čulo da neko diše.

Ponovo im se isplatila obuka senseja Kana, slepog učitelja *bod-žicua* iz samurajske škole. Džeku je odmah bilo jasno odakle dolazi zvuk, i krenuo je da se prikrada tom mestu.

Oročiji je naglo iskočio iz gustiša, na samo pet koraka ispred Džeka. Krio se pored njih sve vreme.

„Vrati se!“, povikao je Džek, uznemirivši ptice u krošnjama.

„Idite!“, poručila im je Akiko. Bila je suviše umorna da bi nastavila poteru. „Čuvaću prtljag.“

Jamato je zbacio ruksak i požurio za Džekom, koji je trčao za Oročijem. Bogalj je nanovo iščezao u gustišu.

Mladi samuraj nije odustajao. Lažni bogalj ga ovoga puta neće namagarčiti. Kada je stigao do mesta gde je Oroči nestao, okliznuo se i skotrljao naglavačke niz strmi nagib.

Kada je stigao do kraja strmine, skočio je na noge. Stajao je na šumskoj stazi. Jamato mu se uskoro pridružio. On nije pao, zahvaljujući Džekovom uzviku upozorenja.

„Kuda li je krenuo?“, pitao se Jamato.

„Ne znam. Bio sam okupiran tumbanjem niz padinu!“ nervozno će Džek. Trebio je uvelo lišće iz kose.

„Dobro, ti kreni ovim putem. Ja ću poći u suprotnom pravcu“, naložio mu je Jamato. „Vikni, ako ga pronađeš.“

Jamato se dao u trk.

Džek je hteo da učini isto, kada je začuo krckanje bambusa u blizini. Okrenuo se u mestu.

„Znam da si tu“, reče mladi samuraj.

Oroči je smesta ustao, uz pomoć štake. Izašao je iz gustiša.

„Opa! Ti znaš japanski. Baš fino.“

Skrušeno se naklonio pred dečakom, i hramljući krenuo ka njemu.

„Ne bi naudilo bogalju, zar ne?“ obratio mu se molećivim glasom. Pružio je unakaženu desnicu, kao da se predaje.

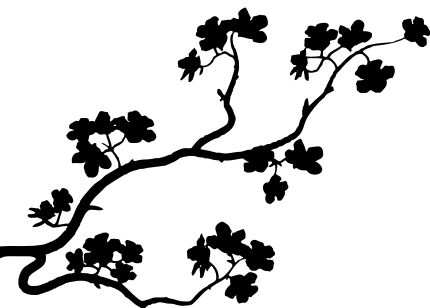
„Ti uopšte nisi bogalj!“, uzviknuo je Džek. Nije skidao pogled s Oročija. „Zar ti u krčmi nije bila deformisana leva ruka?“

Oroči se zlobno osmehnuo.

„Istina je. Uspeo sam da vas obmanem, zar ne?“ rekao je. Ispružio je nogu, da bi se ispravio do pune visine, i opustio zgrčenu ruku.

Munjevitom brzinom je rastavio štaku, i sevnuo je dugi, čelični šiljak.

Uperio je smrtonosno oružje ka Džekovim grudima.

STRELICA IZ DUVALJKE

Džek je samo zahvaljujući samurajskoj obuci izmakao oštrom sečivu.

Izvio se u stranu. Čelični šiljak je prošao na vlas kose od njegovog srca. Bez oklevanja je udario napadača u vrat, desnom rukom.

Oroči se zateturao unazad i naleteo na bambus. Krkljao je zbog udarca u dušnik, trudeći se da povrati dah. Mladi samuraj je hteo da ga dokrajči, ali ga je lažni bogalj ponovo napao šiljkom, primoravši dečaka da potraži spas u gustom spletu bambusovih mladica. Naciljao je između Džekovih očiju, uveren u pobeđu.

Opkoljen bambusom, dečak je mogao samo da čučne. Pao je na kolena. Metalni šiljak je proburazio mladicu bambusa, na mestu na kojem je do maločas bila njegova glava.

Oroči je razočarano opsovao. Oružje mu se zaglavilo. Džek ga je snažno udario u stomak. Lažni bogalj je zastenjao, ali nije puštao oružje. Dečak ga je zgrabio za zadnji deo nožnog zgloba. Zabio mu je rame u trbuh, i podigao ga s tla.

Lažni bogalj je tresnuo o zemlju. Ostao je bez vazduha. Bio je ošamućen od pada.